

יוסף זסדי ורזאל

1597

נערך ויוצא לאור ע"י "זסדי דוסף ורזאל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום יז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מרחשון התשע"ז

"איש אל אחיו"

בת שלום

שבת ד' אדר ה-תשפ"ו
פרשה: תרומה
הפטרה: וה' נתן חכמה



הדלקת נרות - 17:09
צאת השבת - 18:03
ר"ת: 18:41

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:15

תצוה	תרומה
עמוד השחר: 5:04	5:04
זמן טלית: 5:01	5:11
זריחה: 6:00	6:17
חצות: 11:54	11:54
מנחה גדולה: 12:23	12:23
שקיעה: 17:38	17:32

מסורת ל' זסדי

"תוכו כבד"

על הארון נאמר (שמות כה, יא): "מבית ומחוץ תצפניו". ואמרו חז"ל (יומא עב, ב): "כל תלמיד-חכם שאין תוכו כבד, לאו תלמיד-חכם הוא". זה גם פירוש הכתוב: "כל כבודה בת מלך פנימה" - עיקר כבוד התורה הוא "פנימה", הפנימיות, הטוהר הפנימי.

העלון לרפואת
מנשה בן דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ תמי' שלום בר שמוחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"והיו הכרובים פרשי כנפיים למעלה סככים ככנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו" ... הכרובים מציינים את האהבה המשולשת שבין הקב"ה לעמו ובין איש לרעהו. אמר ר' קטינה: בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגוללין להם את הפרכת, ומראין להם את הכרובים שהיו מעורין זה בזה, ואומרים להם ראו חיבתכם לפני המקום כחיבת זכר לנקבה. "פניהם איש אל אחיו", סופי תיבות שלום. רמז הוא לרעיון האהבה והשלום, שאותם באו הכרובים להמחיש, אהבה ושלום בין איש לרעהו.

האלשיך מסביר שהאדם הוא כמנורה. "מקשה תעשה", לא שיהיה כל איבר מחתיכה אחת, ויחברם רק בלי פירוד מתחילתם, משל אחדות כל אבריו. כשמתבוננים במנורה רואים את האחדות. אדם מסתכל על מנורת הזהב ומסיר מעליו את הכוחות והיצרים הרעים, את המחשבות המשתוללות בתוכו להזיק לאחרים, את הפיצול, את האנוכיות. דומה שהרחקנו היום לכת בדרך הפיצול. עם הליכתם של דור מיסדי המדינה, אותו דור שהיה חייב להיות מאוחד כי היתה לו מטרה משותפת, לא רק שדור זה הולך ונעלם, אלא הוא לקח עימו את המטרה המשותפת, הנעלה, את האחדות החייבת להיות בתוכנו. מבחינה חומרית יש לנו הכל, אבל אנו מרגישים חסרים, אנו שקועים בנהנתנות ומאבדים את החזון. הכח הופך להיות מטרה במקום אמצעי למימוש החזון. התקשורת משמשת כלי ניגוח במקום אפיק מקשר ומאחד בין חלקי העם.

בימים קשים אלה, ובעיקר כשמביטים אנו אל העבר הקרוב, רוצים אנו להאמין שכל אחד מאיתנו יבין כי חובה שפנינו יהיו איש אל אחיו. עם אחד אנחנו ובימים קשים מסוגלים אנו להתאחד, זאת מוכח, לצערנו, בעיתות צרה הבאים עלינו. הלואי שאחדות זו תשאר גם בימים טובים יותר, המגיעים לנו, ושאותם נראה בעזרת ה' כבר בקרוב.

"מעשה בחוטב עצים תמים ובטחוני בקב"ה" א'

ספר ל' זסדי

מעשה בחוטב עצים אחד תמים, שיום יום הלך ליער לחטוב עצים ומביא אותם לעיר ומוכרם להסקה ולתנורים ומזה היה מתפרנס הוא ובני משפחתו והיה שמח בחלקו, ויום אחד הוא רוכב על חמורו והולך ליער לעבודתו כיום יום ומסתכל מראש ההר לעמק למטה למרגלות ההר ויראה רועה עזים שנהג את העזים בעמק בין שני הרים ומצד אחד בקצה ההר ישנו שביל שהולך לצד שמאל ואחת העזים נטתה את דרכה והלכה בשביל הזה מבלי שירגיש בה הרועה והוא היה רואה מראש ההר איך שהעז הולכת בביטחה לבדה ומתרחקת והרועה לא שם לב בכלל שחסרה לו וממשיך לחלל כאילו לא קרה דבר, והוא עומד ומתפלל ורצה לדעת מה יהיה בסופו של דבר והעז המשיכה להתרחק עד שנעלמה מן העין.

הוא חשב אולי ישנו איזה התחברות שוב מהשביל הזה עם הרועה אבל לא כן הדבר משום שהשביל הזה נוטה מזרחה והרועה ושאר העזים הולכים לצד מערב, ולא מצא פתרון לחידה וימשיך את דרכו ליער לעבודתו כיום יום. והדבר נמחה מזכרונו. למחרת בהגיעו לאותו מקום והנה עדר העזים עושה את דרכו כיום אתמול ובהגיע העדר למקום השביל ואחת העזים נטתה שוב לשביל והמשיכה את דרכה והרועה עם העדר גם המשיכו את דרכם דרך העמק מבלי שירגיש הרועה שאחת העזים התבודדה והלכה לה, חוטב העצים תמה על כל הענין הזה ונשאר בלי פתרונות.

למחרת שוב ראה אותו מעשה שאחת העזים עשתה את דרכה דרך השביל אז הוא מיהר ורץ אחרי העז לראות איפה היא הולכת והמשיך ללכת אחריה דרך ההרים קרוב לשעתיים והוא רחוק ממנה כמאתיים מטר, והנה לפניו פתח של מערה גדולה והעז נכנסה לתוך המערה והוא נכנס למערה אחרי שנכנסה העז בדקות אחדות, ומה ראה בתוך המערה הנה לפניו גל גדול של עצמות ודב עצום וגדול רובץ לו בפינת המערה ובידו נמצאת העז שרק עכשיו נכנסה ומבתר אותה לחתיכות, ובראות הדוב את האדם וינהם נהימה חזקה מאוד שרעד החוטב ורצה לנוס על נפשו אבל התאזר לרגע קט לראות למה לא קם הדוב ממקומו וראה שלא יכול לזוז ממקומו מפני שהיה הדוב פיסח בשתי רגליו ולא מסוגל לעמוד על רגליו, אז הודה חוטב העצים לקב"ה ואמר ישתבח שמך לעד איך שולח את מזונותיו לדוב שאינו יכול ללכת עד מקום רבצו.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shor for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

חברת חרות

דיני שהייה בצליה ובאפיה ובקלי הבישול
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

ועתה נבוא לבאר דיני שהייה לענין בשר צלי

ג. הבא להניח בשר בתנור סמוך לכניסת השבת על מנת לצלותו, ותימשך הצליה אחר שקיעת החמה, למנהג הספרדים ועדות המזרח ההולכים אחר הוראות מרן השלחן ערוך, כל שסמוך לכניסת השבת הבשר עודנו חי ועדיין לא התחיל להצלות, או שהתחיל להצלות ועדיין לא נצלה כשיעור חצי צלייתו, ומניחו על גבי גחלים, ונוגע הבשר בגחלים, יש לאסור, בין בבשר גדי ובין בבשר בקר וצאן גדולים, ואפילו אם פתח התנור מכוסה, מפני שמעצם הדבר שהניחו על גבי הגחלים מוכח שבודאי אינו מקפיד על כך שיחרך הבשר מהגחלים, ועיקר רצונו הוא שיצלה במהרה באיזה אופן שיהיה, ולכן יש לחוש שיחתה בגחלים למהר יותר את צלייתו. (ורק אם נצלה כבר כשיעור חצי צלייתו, יש להקל להשהותו על גבי גחלים, וכמו שיבואר להלן סעיף יא).

ואם אין הבשר נוגע בגחלים, אם הוא בשר גדי יש להקל בין כשמניחו בתוך התנור ופי התנור פתוח, ובין כשמניחו מחוץ לתנור, ואפילו אם כשמניחו סמוך לכניסת השבת הוא חי לגמרי או שהתחיל להצלות ועדיין לא נצלה כשיעור חצי צלייתו, מפני שבבשר גדי אין לחוש לשמא יחתה בגחלים, כיון שהוא רך ואינו צריך אלא חמימות האש בלבד, ואם יחתה בגחלים ייחרך הבשר.

ואם הוא בשר בקר וצאן גדולים, אם הניחו בתוך התנור, וטח את פי התנור בטיט, יש להקל, ואפילו אם סמוך לכניסת השבת עדיין לא נצלה כשיעור חצי צלייתו, מפני שבאופן כזה בודאי לא יחתה בגחלים, שהרי אם יעשה כן ויפתח את פי התנור תכנס הרוח ויתקשה הבשר ויצטנן התנור, אבל אם לא עשה כן, אפילו אם הניחו בתוך התנור וכיסה פי התנור, וכל שכן אם הוא מחוץ לתנור, יש לאסור.

ולמנהג האשכנזים ההולכים אחר הוראות הרמ"א, כל שפי התנור פתוח, וכל שכן כשהבשר מונח מחוץ לתנור סמוך לאש, וסמוך לכניסת השבת הבשר עודנו חי, או שהתחיל להצלות ועדיין לא נצלה כשיעור חצי צלייתו, יש לאסור בין בבשר גדי ובין בבשר בקר וצאן גדולים, ואפילו כשאין הבשר נוגע בגחלים יש לאסור, שהרי בלאו הכי הבשר מונח במקום שהרוח נכנסת בו ומזיקה לצליית הבשר, ויש לחוש שמא יבוא לחתות כדי להגביר האש. (ורק אם נצלה כבר כשיעור חצי צלייתו יש להקל, וכמו שיבואר להלן סעיף יא).

הדגשה. וכה כתב רבינו אברהם אבן עזרא ז"ל:
"ראיתי ספרים שבדקום חכמי טבריה, ונשבעו חמישה עשר מזקניהם ששלש פעמים הסתכלו על כל מלה, וכל נקודה, וכל מלא, וכל חסר - והנה כתוב יו"ד במלה "תיעשה". ולא מצאתי ככה בספרי ספרד וצרפת ומערב ליס. והקדמונים דרשו, כי תוספת ה"י"ד - רמז לעשרה מנורות שיעשה שלמה המלך. ובדרש - כי נעשית מאליה."

כפי שהביא רש"י ז"ל, ממדרש תנחומא: "תיעשה המנורה - מאליה. לפי שהיה משה מתקשה בה, אמר לו הקב"ה: השלך את הככר לאש, והיא נעשית מאליה."

המשיך היה עשוי עצי שטים עומדים, מצופי זהב. כל קורה - בפני עצמה. והן חוברו יחדיו בבריחים מקשרים. מדוע טורח זה, כלום לא פשוט וקל יותר היה להכין דפנות מוכנות להרכבה?

מכסה המשכן היה עשוי חמש יריעות שש משור ותכלת וארגמן, המחוברות זו לזו, ועוד חמש יריעות תואמות המחוברות אף הן. ושתי היריעות הגדולות חוברו האחת לשניה בקרסי זהב ולולאות. אף כאן נשאלת השאלה: כלום לא פשוט וקל יותר היה, לארוג יריעה אחת ענקית ושלמה? אבל רמז היה כאן, והכוונה. עמד על כך רבינו עובדיה ספורנו ז"ל: לומר לך, שגם עם ישראל אינו חטיבה אחת. כל קהילה, כל עדה ושבת - וייחודם, עומדים הם כשלעצמם. אבל כולם משתלבים יחדיו, מתחברים ומתאגדים, לשם עבודת ה'.

כיצד אמר יהודי פיקח? הספרדים מתחילים ב"הודו לה'", והאשכנזים מתחילים ב"מזמור שיר חנכת הבית לדוד". אבל ב"יהי כבוד ה' לעולם" - הם ממשיכים יחדיו.

וכן כתב האור החיים הקדוש זצ"ל: כל שבת ושבת היה בפני עצמו, וכל יהודי קנה איש על מחנהו ואיש על דגלו, אבל כולם יחדיו חנו סביב למשכן, שהוא הנקודה המרכזית המאחדת את עם ישראל יחדיו. הברכה התיכונה של האומה: "אין אומתינו אומה אלא בתורתה". סביב למשכן - וסביב לשבת לו, משרתי ה' המורים תורתו ליעקב ומשפטיו לישראל, החונים במחנה השכינה.

"אבני שהם ואבני מילואים לאפוד ולחושן"
בדרך רמז פירש פסוק זה רבי אברהם הכהן זצ"ל בספרו "קנה אברהם":
כידוע כל התורה כולה היא שמותיו של הקדוש ברוך הוא וענינם בדברים העומדים ברומ של עולם, אלא ששמות אלו נתלבשו בפרשיות וענינים פשטיים כדי שיוכלו להשיג בה בני האדם, כפי השגתם. ואולם לעתיד לבוא, יתגלו סודות התורה מאת הקדוש ברוך הוא.

וענין זה נרמז בדברי הכתוב: "אבני שהם ואבני מילואים" - היינו שיש בתורה שני בנינים, שהם שני לימודים: דרך הפשט ודרך הסוד. "אבני שהם" - הם הדברים המובנים כמות שהן בפשט הענין, ו"אבני מילואים" - הם הדברים הנסתרים המלאים בתורה והקדושה.

ושניהם משמשים "לאפוד ולחושן" - האפוד היינו הלבוש הפשטי שהאפוד הוא לבוש על גב האדם מאחוריו, שהוא נגלה לכל. והחושן הוא לבוש על הלב, שהוא פנימי, התלוי בפנימיות התורה, וסתרי תורה.

"בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו"
קושיא זו נשלחה להגאון רבי דוד בן זמרא זצ"ל: כיצד נפרש את דברי הכתוב בספר במדבר אודות תפקידם של בני קהת שם נאמר בין השאר: "ושמו בדיו", והלא אם הבדים לא סרו מן הארון, "בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו" - אין כל צורך להחזירם?

ועל כך משיב הרדב"ז שבדאי אין הכוונה כאן שהסירו את הבדים לגמרי ממקומם, ואין המסיר לוקה עד שיסיר אותם מן הטבעות לגמרי. אבל לפעמים היו נשמטים לצד זה או לצד זה, אף על פי שלא היו יוצאים מן הטבעות, ובשעה שהיו צריכים לשאת את הארון - היו צריכים להביא את הבדים לאמצע כדרך כל נושאי משא, ולתיקון הזה קורא הכתוב "שימה", כלומר: תיקנו את בדיו אם היו צריכים, כדי לשאת אותו שוב.

"ועשית מנורת זהב טהור, מקשה תיעשה המנורה"
המילה "תיעשה", ביו"ד, באה להדגיש

"לחם הפנים לפני תמיד"

חברת חרות

מדוע הצטיינו להניח תמיד, בבית המקדש, את לחם הפנים?

אחת הסיבות היא חשיבותו המיוחדת של הלחם שעליו מתקיים וחי האדם.

כל דבר שבו מתעסקים לשם מצוה - חלה עליו ברכה מיוחדת. לכן, כיון שכה גדולה חשיבותו של הלחם, מוכח אותו התורה להתעסק בו לדבר מצוה, וכך תחול עליו ברכה ה'. כך הדבר בכל דבר שבו עוסק האדם. אם מחשבותיו מכוונים לשם מצוה - מעין הברכה נובע עליו.

וכך אמרו חז"ל: כתוב "הביאו לפני עומר בפסח - כדי שיתברכו לכם תבואה שבשדות. נסכו לפני מים בחג - כדי שיתברכו לכם גשמי ברכה בשנה הבאה..."

ועל לחם הפנים אמרו, כי מפני שהוא משמש מצוה ובו נעשה רצון ה' היתה בו ברכה רבה. כל אחד מהכהנים שהגיעה לו מה מהלחם - היה נעשה שבע.